

Sentencja

- 1) Nie ma już podstaw do udzielenia odpowiedzi na pytania zadane przez Izbę Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego (Polska) w sprawie C-585/18 oraz na pierwsze z pytań zadanych przez ten sąd w sprawach C-624/18 i C-625/18.
- 2) Drugie i trzecie z pytań zadanych przez wspomniany sąd w sprawach C-624/18 i C-625/18 wymagają następującej odpowiedzi:

Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, by spory dotyczące stosowania prawa Unii mogły należeć do wyłącznej właściwości organu niestanowiącego niezależnego i bezstronnego sądu w rozumieniu pierwszego z tych przepisów. Do tej ostatniej sytuacji dochodzi wówczas, gdy obiektywne okoliczności, w jakich został utworzony dany organ, oraz jego cechy, a także sposób, w jaki zostali powołani jego członkowie, mogą wzbudzić w przekonaniu jednostek uzasadnione wątpliwości co do niezależności tego organu od czynników zewnętrznych, w szczególności od bezpośrednich lub pośrednich wpływów władzy ustawodawczej i wykonawczej, oraz jego neutralności względem ścierających się przed nim interesów, i prowadzić w ten sposób do braku przejawiania przez ten organ oznak niezależności lub bezstronności, co mogłoby podważyć zaufanie, jakie sądownictwo powinno budzić w jednostkach w społeczeństwie demokratycznym. Do sądu odsyłającego należy ustalenie, przy wzięciu pod uwagę wszystkich istotnych informacji, którymi dysponuje, czy jest tak w przypadku organu takiego jak Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego.

W razie gdyby tak było, zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że zobowiązuje ona sąd odsyłający do odstąpienia od stosowania przepisu prawa krajowego zastrzegającego dla takiego organu właściwość do rozpoznania sporów w postępowaniu głównym, ażeby spory te mogły zostać rozpatrzone przez sąd, który spełnia wyżej wskazane wymogi niezależności i bezstronności i który byłby właściwy w danej dziedzinie, gdyby ów przepis nie stał temu na przeszkodzie.

(¹) Dz.U. C 44 z 4.2.2019.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 listopada 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Procureur-Generaal bij de Hoge Raad der Nederlanden

(Sprawa C-678/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Wzory – Rozporządzenie (WE) nr 6/2002 – Artykuł 90 ust. 1 – Środki tymczasowe i środki zabezpieczające – Właściwość sądów krajowych pierwszej instancji – Wyłączna właściwość sądów wskazanych w tym przepisie)

(2020/C 27/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Procureur-Generaal bij de Hoge Raad der Nederlanden

Sentencja

Artykuł 90 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych należy interpretować w ten sposób, że stanowi on, iż sądy państw członkowskich właściwe do zarządzania środkami tymczasowymi lub zabezpieczającymi w odniesieniu do wzoru krajowego mają również właściwość do zarządzania takimi środkami w odniesieniu do wzoru wspólnotowego.

(¹) Dz.U. C 25 z 21.1.2019.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 20 listopada 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad voor Vreemdelingenbetwistingen - Belgia) – X/Belgische Staat

(Sprawa C-706/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Polityka migracyjna – Prawo do łączenia rodzin – Dyrektywa 2003/86/WE – Artykuł 5 ust. 4 – Decyzja dotycząca wniosku o łączenie rodziny – Skutki nieprzestrzegania terminu wydania decyzji – Automatyczne wydanie dokumentu pobytowego)

(2020/C 27/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Strona pozwana: Belgische Staat

Sentencja

Dyrektywę Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego w przypadku niewydania decyzji w terminie sześciu miesięcy od daty złożenia wniosku o łączenie rodziny właściwe organy krajowe powinny z urzędu wydać wnioskodawcy dokument pobytowy, bez konieczności uprzedniego stwierdzenia, że wnioskodawca ten rzeczywiście spełnia warunki pobytu w przyjmującym państwie członkowskim zgodnie z prawem Unii.

(¹) Dz.U. C 35 z 28.1.2019.